

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **PRI team s.r.o. v likvidaci, IČ: 26188694**, se sídlem Praha 9, Ocelářská 35/1354, zastoupen likvidátorem Mgr. Robertem Hynkem, advokátem v Praze 1, Vodičkova 30, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu, č. j. 6220/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6220/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6219/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6260/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6283/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6203/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6284/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6202/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6275/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6273/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6199/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6131/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6188/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6200/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6198/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6301/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 8. 2011 domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 6220/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6220/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6219/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6260/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6283/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j.

6203/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6284/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6202/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6275/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6273/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6199/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6131/11-1300-108624 ze dne 19. 5. 2011, č. j. 6188/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6200/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6198/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 6301/11-1300-108624 ze dne 30. 5. 2011, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, dále jen „DPH“, za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí 2006, leden 2007 až červen 2008:

1. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247556/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období srpen 2007 v celkové výši 1,384.294 Kč;
2. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247387/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období duben 2007 v celkové výši 632.274 Kč;
3. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 24757/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně za zdaňovací období září 2007 v celkové výši 912.483 Kč;
4. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 24751/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2007 v celkové výši 1,844.064 Kč;
5. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247578/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období listopad 2007 v celkové výši 419.022 Kč;
6. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247368/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období leden 2007 v celkové výši 445.462 Kč;
7. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247541/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období červenec 2007 v celkové výši 1,394.587 Kč;
8. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247524/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období červen 2007 v celkové výši 1,604.168 Kč;
9. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247593/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období únor 2008 v celkové výši 1,903.173 Kč;
10. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247581/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období leden 2008 v celkové výši 1,731.660 Kč;
11. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247619/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období květen 2008 v celkové výši 3,397.864 Kč;
12. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247610/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období duben 2008 v celkové výši 2,859.974 Kč;
13. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247606/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období březen 2008 v celkové výši 1,960.581 Kč;

14. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247634/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH včetně penále za zdaňovací období červen 2008 v celkové výši 2,232.631 Kč;
15. platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 3. 8. 2010 č. j. 247287/10/009513108358, kterým byla dodatečně vyměřena DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí 2006 v celkové výši 209.000 Kč.

Žalovaný správní orgán rozhodoval podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro předmětná zdaňovací období.

Správce daně - Finanční úřad pro Prahu 9 provedl u daňového subjektu kontrolu DPH, zahájenou protokolem č. j. 291781/08/009935/0719 dne 19. 11. 2008 za I. čtvrtletí 2006 až IV. čtvrtletí 2006, leden 2007 až prosinec 2007, leden 2008 až červen 2008. Současně se zahájením byla jednatelem společnosti panem Radkem Peštou v provozovně Kamenný most 24, Olovnice – prodejna, předložena vyžádaná daňová evidence a doklady za relevantní období. Ohledně předmětu podnikání uvedl, že jde o prodej motocyklů a čtyřkolek a jejich příslušenství.

Daňová kontrola byla ukončena podpisem zprávy o daňové kontrole č. j. 223815/10/009935202390 ze dne 2. 8. 2010. Tato byla projednána dne 2. 8. 2010, o čemž byl sepsán protokol o ústním jednání č. j. 246159/10/00935202390. Daň byla doměřena celkem 15 dodatečnými platebními výměry za období I. čtvrtletí 2006, leden 2007, duben 2007, květen 2007, červen 2007, červenec 2007, srpen 2007, září 2007, listopad 2007, leden 2008, únor 2008, březen 2008, duben 2008, květen 2008, červen 2008. Důvodem pro doměření daně byla ta skutečnost, že žalobce neprokázal, že by přijal plnění od společností GIP CZ s.r.o. v likvidaci, Sale Industry s.r.o., Verma Trading s.r.o., Sabico s.r.o., GL-Stav s.r.o. v likvidaci, Dons de la Terre s.r.o. v likvidaci, Jana & Partners, a.s.

K přechodu důkazního břemene došlo dle názoru žalovaného výzvou č. j. 81696/10/009935202390 z 18. 3. 2010, kdy byly sděleny pochybnosti týkající se předložených daňových dokladů a žalobce byl vyzván k prokázání přijetí zdanitelných plnění od výše uvedených společností důkazními prostředky (jinými než fakturami). Žalobce tedy v daňové kontrole, ani později neunesl své břemeno tvrzení a důkazní v souvislosti s uplatněnými nároky na odpočet DPH dle daňových dokladů výše uvedených společností a proto byla doměřena daň za výše uvedená zdaňovací období v celkové výši 19.144.202 Kč.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný dále uváděl, že ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že správce daně vyjádřil relevantní pochybnosti týkající se daňových dokladů předložených daňovým subjektem a tyto ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu prokázal. Z čehož je tedy patrné, že došlo k přenosu důkazního břemene týkající se jeho tvrzení zpět na daňový subjekt. Z protokolu č. j. 246153/10/009935202390 ze dne 29. 7. 2010 je zřejmé, že při ústním jednání byl žalobce seznámen se zjištěními správce daně při daňové kontrole - byl předán návrh zprávy o kontrole daně z přidané hodnoty č. j. 226111/10/009935202390. K těmto se žalobce vyjádřil tak, že tyto vzal na vědomí. Z výše uvedeného je tak patrné, že žalobce mohl a měl navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, když správce daně spolehlivě prokázal skutečnosti, které vyvracely věrohodnost a průkaznost

jím předložených daňových dokladů. Výše uvedenými rozhodnutími o odvolání byla jednotlivá odvolání proti dodatečným platebním výměrům zamítnuta.

Ve všech napadených rozhodnutích se v závěru shodně uvádí, že odvolací orgán zhodnotil všechny důkazní prostředky, vyrovnal se se všemi námitkami odvolatele tak, jak jsou obsaženy v jeho odvolání a doplnění odvolání a dospěl k závěru, že odvolatel ani na výzvu správce daně, v rozporu s § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu) dříve § 31 odst. 9 zákona o správě daní), předloženými důkazními prostředky neprokázal, že přijal od společnosti Dons de la Terre s.r.o., resp. GIP CZ, s.r.o., resp. GL-STAV s.r.o., resp. Jana & Partners a.s., resp. SABICO, spol. s r.o., resp. Sale Industry, s.r.o., resp. VERMA TRADING s.r.o., plnění uvedená na přijatých dokladech. Proto odvolateli nárok na odpočet daně z přijatých dokladů v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH nenáleží.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadených rozhodnutí a uváděl, že výzvou č. j. 81696/10/00993502390 ze dne 18. 3. 2010 se Finanční úřad pro Prahu 9 domáhal na daňovém subjektu, aby prokázal přijetí zdanitelných plnění od společností: Dons de la Terre s.r.o., resp. GIP CZ, s.r.o., resp. GL-STAV s.r.o., resp. Jana & Partners a.s., resp. SABICO, spol. s r.o., resp. Sale Industry, s.r.o., resp. VERMA TRADING s.r.o., přičemž správce daně ve své výzvě nespecifikoval své pochybnosti, a tak žalobce nevěděl, jaké konkrétní důkazní prostředky má předložit.

Žalobce dále namítal, že mu správce daně neumožnil účast na místních šetřeních prováděných u společnosti Jana & Partners, a.s., která k výzvě místně příslušného správce daně byla kontaktní a dovolával se rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 34/2007-50.

Žalobce dále namítal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 74/2009-111 samotná nekontaktnost není důkazem o neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění těmito plátcí.

Žalobce tvrdil, že Finanční úřad pro Prahu 9 při zahájení daňové kontroly nesdělil důvody jejího zahájení, a že se jedná o situaci, na níž nedopadá usnesení Ústavního soudu I. ÚS 378/10 ze dne 3. 11. 2010, nýbrž se jedná o situaci, na kterou dopadá náleznost I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008.

Žalobce namítal, že nebyl učiněn žádný úkon ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní, který by bylo možno považovat za úkon směřující k dodatečnému stanovení DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí 2006 až IV. čtvrtletí 2006, leden 2007 až červen 2008.

Žalobce namítal, že správci daně zaniklo právo stanovit daňovému subjektu daňovou povinnost ve správné výši., a to v duchu zásady obsažené v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 29. 5. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

Městský soud rozhodl v této věci bez nařízení jednání, neboť k výzvám podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního jak žalobce, tak i žalovaný správní orgán vyjádřili souhlas s takovýmto postupem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem včas uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze nejprve usnesením ze dne 5. října 2011, č. j. 8 Af 56/2011-91, měl totiž pochybnosti, zda daňový zástupce stále zastupuje žalobce, a proto jednal přímo s žalobcem. K žalobě totiž přiložil daňový zástupce plnou moc ze dne 30. 9. 2009 podepsanou jediným jednatelem daňového subjektu R. P. dne 30. 9. 2009, jemuž dnem 10. 12. 2009 tato funkce zanikla a od té doby nemá žalobce statutární orgán.

Stejně obavy jako soud sdílel i správce daně, jak vyplývá z protokolu ze dne 29. 7. 2010, když se správce daně dotazoval daňového zástupce, zda stále zastupuje daňový subjekt.

Městský soud v Praze tedy usnesením ze dne 5. října 2011, č. j. 8 Af 56/2011-91, žalobu odmítl z důvodu nezaplacení soudních poplatků. Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. března 2013, č. j. 7 Afs 11/2012–80, vyhověl kasační stížnosti daňového poradce žalobce a uvedené usnesení Městského soudu v Praze zrušil. V publikované právní větě konstatoval, že vzhledem ke zvláštnímu postavení a povinnostem daňového poradce, jež vyplývají ze zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, mohou státní orgány, jež vedou řízení o právech a povinnostech osob spadajících do oprávnění daňového poradce, oprávněně předpokládat, že jedná-li daňový poradce za určitou osobu, je třeba mít v pochybnostech za to, že za ni jedná v rámci zmocnění, jež mu tato osoba udělila, nevyjde-li najevo opak.

K meritu věci Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce řádně nedoložil, že zmocnil Ing. Radka Lančíka k zastupování, Městský soud v Praze oprávněně požadoval odstranění této vady. Jeho procesní postup však byl nekonzistentní. K doložení originálu plné moci, popř. ověřené kopie, totiž vyzval pouze žalobce, a nikoliv Ing. Radka Lančíka, který žalobu jménem žalobce podal a byl v žalobě jako zástupce žalobce označen. Tomu, že byl k zastupování žalobce zmocněn, nasvědčovala předložená kopie plné moci. Městský soud v Praze nevzal v úvahu, že žalobu podal Ing. Radek Lančík jako daňový poradce, tedy osoba vykonávající povolání v určitých ohledech srovnatelné s postavením advokáta. Měl se proto v první řadě obrátit na daňového poradce, aby nejasnosti týkající se zastoupení odstranil. Teprve nepodaří-li se tímto způsobem pochybnosti odstranit, je na místě činit další kroky vůči tomu, jehož jménem daňový poradce podle svého tvrzení jedná. Uvedeným způsobem však Městský soud v Praze nepostupoval a ve snaze odstranit vady předložené plné moci komunikoval jen s žalobcem, aniž by měl vyřešenou otázku zastoupení žalobce, aby věděl, komu má dále v řízení doručovat, zaslal výzvu k zaplacení soudního poplatku žalobci. Přitom pouze řádně doručená výzva k zaplacení soudního poplatku je nezbytným předpokladem pro

následné zastavení řízení pro jeho nezaplacení. Zaplacení soudního poplatku je úkonem zastupitelným a má-li žalobce zástupce, pak má být podle judikatury Ústavního soudu výzva k zaplacení soudního poplatku doručována zástupci.

Nicméně Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. č. j. 7 Afs 11/2012 jednal jako se zástupcem žalobce s Mgr. Robertem Hynkem, likvidátorem, a proto i zdejší soud dále jednal s tímto zástupcem žalobce.

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. srpna 2012, č. j. 79 Cm 145/2011-5, vzal soud za prokázané, že na návrh Městského státního zastupitelství v Praze byla obchodní společnost PŘI team s.r.o., IČ: 261 88 694, zrušena s likvidací a likvidátorem obchodní společnosti byl jmenován Mgr. Robert Hynek, advokátem v Praze 1, Vodičkova 30. Důvodem pro zrušení společnosti byla skutečnost, že předmětná společnost nemá statutární orgán ode dne 10. 12. 2009, neboť tento den jejímu jedinému jednateli Radku Peštovi zanikla funkce jednatele a přes výzvu rejstříkového soudu nedošlo k jejímu obsazení.

Z usnesení Městského soudu v Brně ze dne 1. 10. 2010, č. j. 105 Nc 12048/2007-3, které nabylo právní moci dne 15. 5. 2010, potom soud vzal za prokázané, že byla nařízena exekuce na majetek jediného společníka společnost PŘI team s.r.o., Felixe Podroužka, a exekutorským příkazem Exekutorského úřadu Brno-město ze dne 22. 4. 2011, č. j. 030 Ex 17655/07-32, který nabyt právní moci dne 30. 5. 2011, byl postižen jeho stoprocentní obchodní podíl v předmětné společnosti, předmětná společnost nemá tedy v současné době žádného společníka.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. dubna 2014, č. j. Aprk 18/2014–14, vyhověl návrhu daňového poradce žalobce a uložil Městskému soudu v Praze v inkriminované věci rozhodnout nejpozději ve lhůtě do 30. 5. 2014. V odůvodnění usnesení potom konstatoval, že Městskému soudu v Praze zbývá učinit nezbytné přípravné úkony (zejména se zabývat splněním poplatkové povinnosti žalobce či přeposlat případné písemné vyjádření žalovaného navrhovatele) a poté vydat rozhodnutí ve věci.

Vzhledem k tomu, že zdejšímu soudu bylo citované usnesení ze dne 8. dubna 2014 doručeno až dne 5. 5. 2014, neměl tak prostor zabývat se otázkou splnění poplatkové povinnosti, měl-li do 30. 5. 2014 rozhodnout o meritu věci. V inkriminované věci žalobce zaplatil dne 9. 11. 2011 soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za jednu podanou žalobu proti patnácti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze. Městský soud v Praze tedy přihlédl ke skutečnosti, že žaloba byla podána dne 9. 8. 2011, tedy v době do 31. 8. 2011, což umožnilo přihlédnout k zákonem překonanému nálezu Ústavního soudu ze dne 3. dubna 2008, II. ÚS 275/08, podle něhož ústavně konformním výsledkem interpretace zákona č. 549/1991 Sb. nemůže být taková interpretace, podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, pokud se jedná o rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkající se týchž účastníků a jsou vydána též den stejným správním orgánem, byť tato rozhodnutí nebyla vydána stejný den (3x ze dne 19. 5. 2011, 12x ze dne 30. 5. 2011), nicméně jsou skutkově a právně v zásadě identická.

Plénium Ústavního soudu přijalo pod sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 dne 8. listopadu 2011 na návrh II. senátu Ústavního soudu podle § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve

věci právního názoru II. senátu Ústavního soudu pro řízení vedené pod sp. zn. II. ÚS 431/11 k ústavně konformní interpretaci § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který se odchyluje od právních názorů Ústavního soudu vyslovených v nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008 (N 196/51 SbNU 375), toto stanovisko:

Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétních skutečností podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

Pokud tedy žalobce namítal porušení svých práv, když Finanční úřad pro Prahu 9 při zahájení daňové kontroly nesdělil důvody jejího zahájení, a dovolával se v této souvislosti nálezu I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008, musel soud tuto námitku odmítnout jako zcela neodůvodněnou. Podle nálezu Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 dne 8. listopadu 2011 totiž za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona o správě daní bez konkrétních skutečností podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání se podrobně vyjádřil ke lhůtě pro vyměření daně a jejímu přerušení právě úkonem zahajujícím daňovou kontrolu. Daňová kontrola na období I. čtvrtletí až IV. čtvrtletí 2006, 1. až 12. měsíc roku 2007, 1. až 7. měsíc roku 2008 byla zahájena dne 19. 11. 2008 protokolem č. j. 291781/08/009935/0719. Současně se zahájením byla žalobcem předložena daňová evidence za inkriminované období a daňový subjekt byl současně vyzván k prokázání rozhodných skutečností výzvou č. j. 291725/08/009935/0719 k předložení účetnictví. Soud musel přisvědčit názoru žalovaného, že se nejednalo o formální zahájení daňové kontroly, a že tímto úkonem došlo k přerušení běhu lhůty pro vyměření daně.

Pokud jde o neuvedení důvodu při zahájení daňové kontroly, odkazuje Městský soud v Praze rovněž na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, č. j. 2 Aps 6/2013-33, v němž se mj. uvádí: Stran další, klíčové, stížnostní námitky, jejíž jádro spočívá v přesvědčení stěžovatele, že žalovaný nebyl oprávněn daňovou kontrolu zahájit a provést, pokud nedisponoval konkrétním podezřením, že stěžovatelem přiznaná a žalovaným vyměřená daň z přidané hodnoty je nižší, než by měla být, nezbyvá zdejšímu soudu než plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, které vyšlo z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, a ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 59. Lze sice souhlasit se stěžovatelem v tom, že nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07 je novějšího data než některé rozsudky Nejvyššího správního soudu, pomocí nichž městský soud ve svém rozsudku argumentoval, nelze nicméně přehlédnout ani to, že naposledy citovaný nález byl překonán

stanoviskem Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11. V něm se plénum Ústavního soudu přiklonilo k odlišnému názoru, než jaký byl vysloven v citovaném nálezu, neboť bez dalšího nepovažuje za porušení principu proporcionality a minimalizace zásahů do autonomní sféry jednotlivce postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu, aniž má konkrétními skutečnostmi podložené pochybnosti o tom, že daňový subjekt nesplnil řádně svou daňovou povinnost.

Podle § 31 odst. 8 zákona o správě daní správce daně prokazuje a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu, b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky anebo právní fikce, c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí.

Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 2010, č. j. 8 Afs 16/2012 – 32, každý daňový subjekt má povinnost daň přiznat a povinnost doložit svá tvrzení v daňovém řízení (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní). Jestliže žalobce v průběhu daňového řízení předkládal v obecné rovině tvrzené způsoby vzniku manka spíše jako v úvahu připadající, bylo na něm, aby uvedl a doložil, jakým konkrétním způsobem ke vzniku manka došlo a navrhl ke svým tvrzením důkazní prostředky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124, správce daně je v souladu s § 31 odst. 8 zákona o správě daní, povinen prokázat, že o správnosti účetnictví daňového subjektu existují vážné a důvodné pochyby. Pokud namísto toho požaduje, aby daňový subjekt předkládal další důkazy na podporu svých tvrzení, je jeho postup v rozporu se zákonem. Postup, kdy až odvolací daňový orgán v souladu s § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže, že o správnosti účetnictví daňového subjektu existují vážné a důvodné pochyby, je v souladu s § 50 odst. 3 tohoto zákona. Pochybení správce daně lze tedy tímto postupem napravit. III. Je-li odvolací daňový orgán na základě zrušujícího rozsudku správního soudu povinen zopakovat nezákonně provedené dokazování nebo je doplnit, nemá již povinnost daňový subjekt s hodnocením důkazů v řízení seznamovat a umožnit mu předkládat další důkazy. Postačí, je-li daňový subjekt s výsledkem hodnocení důkazů seznámen v odůvodnění nového rozhodnutí. Argument, že se jedná o porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či o porušení zásady součinnosti dle § 2 odst. 2 zákona o správě daní, neobstojí.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 57/2009 – 83 neuneseli daňový subjekt důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní, nelze uplatněné výdaje považovat za prokázané, a tedy je nelze odečíst od dosažených příjmů. Jde o důsledek procesního neúspěchu, který má dopad na výši daňové povinnosti daňového subjektu. Správce daně v žádném případě nemá povinnost vyloučit ze základu daně příjmy, které těmto neprokázaným výdajům odpovídají.

Pokud žalobce namítal, že důkazy ve formě písemných vyjádření likvidátorů nejsou přípustné a představují důkazy získané v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, a odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2006, č. j. 7 Afs 1/2006-48, a ze dne 25. června 2008, č. j. 1Afs 49/2008-72, a namítal porušení svých práv dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobcův odkaz na uvedené dva rozsudky Nejvyššího správního soudu není totiž případný, na inkriminovanou věc je nelze vztáhnout.

Podle § 34 odst. 4 zákona o správě daní osoby, které mají listiny a jiné věci, jež mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny na výzvu správce daně listiny a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2006, č. j. 7 Afs 1/2006-48 správce daně nemůže vyzvat třetí osobu (§ 34 odst. 4 zákona o správě daní) k předložení vyjádření či stanoviska ke skutečnostem, majícím význam pro daňové řízení; takový postup odporuje zákonu a získané vyjádření nebo stanovisko není možno v daňovém řízení použít a nahradit jím úvahu správce daně. Výzva může směřovat jen k předložení listin nebo jiných věcí, které mohou být důkazním prostředkem.

Pokud tedy správce daně předvolal likvidátory společností: Dons de la Terre s.r.o., GIP CZ, s.r.o. GL-STAV s.r.o., k výsledku postupoval v souladu s citovaným zákonným ustanovením, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že správce daně oznámil daňovému zástupci daňového subjektu výslech svědků včas (doručeno do vlastních rukou dne 23. 3. 2010), a to na den 8. 4. 2010: JUDr. L.H., JUDr. M. S., T. G., T. N. S., Ing. M. Ch., CSc, a na den 9. 4. 2010: D. B. a Mgr. K. T.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující:

Pokud jde o vyjádření likvidátora společnosti Dons de la Terre s.r.o. v likvidaci, JUDr. M. S., byl likvidátor předvolán výzvou č. j. 1040/10/009935202390 na den 8. 4. 2010. JUDr. S. reagoval dopisem ze dne 18. 3. 2010, (viz č. j. 98194), omluvil se z jednání a sdělil, že byl jmenován soudem, v souvislosti s likvidací nepřevzal žádné podklady umožňující jejich předložení a kontrolu, o subjektu PRI Team s.r.o., nemá žádnou vědomost. Společnost je v likvidaci od 10. 1. 2007 a jednatel společnosti zemřel.

Pokud jde o vyjádření likvidátorky společnosti GIP CZ s.r.o. v likvidaci, JUDr. L.H., byla likvidátorka předvolána výzvou č. j. 81131/10/009935202390 na den 8. 4. 2010. JUDr. H. reagovala dopisem ze dne 1. 4. 2010 (viz č. j. 152671), omluvila se z jednání a sdělila, že společnost byla zrušena s likvidací soudem a soud jmenoval likvidátora. Společník ani jednatel s likvidátorkou nespolupracují, nepředali jí účetnictví ani jiné obchodní dokumenty společnosti. Dále uvedla, že nevlastní žádné dokumenty ani jí nejsou známy žádné informace týkající se spolupráce těchto subjektů.

Pokud jde o vyjádření bývalého likvidátora společnosti GL-STAV s.r.o. v likvidaci, Ing. M. Ch., CSc., byl likvidátor předvolán výzvou č. j. 81160/10/009935202390 na den 8. 4. 2010. Ing. Ch. reagoval dopisem ze dne 16. 3. 2010 (viz č. j. 104371) omluvil se z jednání a

sdělil, že likvidace byla nařízena Krajským soudem v Brně, likvidátor byl jmenovaný soudem. Nebyly mu předány žádné doklady ze společnosti. O spolupráci společnosti GL-STAV s.r.o. se společností PRI Team s.r.o. mu není nic známo, žádné doklady o spolupráci nikdy neobdržel. Společnost byla v září 2008 vymazána z obchodního rejstříku.

S výsledkem snahy správce daně i s jednotlivými vyjádřeními likvidátorů byl žalobce prokazatelně seznámen v návrhu zprávy o kontrole daně z přidané hodnoty č. j. 226111/10/009935202390. Z protokolu ze dne 29. 7. 2010 vyplývá, že se správce daně dotazoval daňového zástupce, zda stále zastupuje daňový subjekt, potom správce daně sdělil, že zaslal daňovému subjektu dne 14. 7. 2010 návrh zprávy o kontrole DPH, daňový zástupce daňového subjektu sdělil, že bere na vědomí výsledky daňové kontroly, podepsal protokol a žádné požadavky na výslech shora uvedených osob jako svědků neuplatnil.

V inkriminované věci je nesporné, že poskytnuté informace ze strany likvidátorů pouze potvrdily již prokázané pochybnosti týkající se daňových dokladů výše uvedených společností. Správce daně nepostupoval nezákonně, když neignoroval dobrovolně poskytnuté písemné informace ze strany předvolaných svědků. Návrh na výslech těchto osob jako svědků uvedl daňový zástupce daňového subjektu poprvé v doplnění odvolání (viz pod č. j. 122308) ze dne 20. 3. 2011. Tomuto návrhu nebylo v odvolacím řízení vyhověno, což bylo v jednotlivých rozhodnutích o odvolání náležitě zdůvodněno, právě s ohledem na informace poskytnuté ze strany likvidátorů a s ohledem na skutečnosti, které těmito svědky chtěl žalobce prokazovat. Jestliže obecně žalobce požadoval vyslechnutí likvidátorů s důrazem na to, aby se vyjádřili k tomu, zda byla nějaká zdanitelná plnění pro žalobce uskutečněna, jedná se s ohledem na sdělení likvidátorů o zcela nadbytečný návrh, neboť nejen že likvidátoři neměli povědomí o jakékoliv činnosti společností před jejich jmenováním, ale zároveň neměli žádné doklady od těchto společností k dispozici. Výsledky svědků tak nemohly poskytnout jiné informace, než ty které byly sděleny písemně.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. března 2011, č. j. 8 Afs 19/2010-125, správce daně není povinen provést všechny daňovým subjektem navrhované důkazy, a to zvláště za situace, kdy takové důkazy nejsou schopny prokázat sporné skutečnosti nebo se mají vyjádřit k již zjištěným a správcem daně nezpochybňovaným skutečnostem. Musí však daňovému subjektu přezkoumatelným způsobem vyložit důvody, pro které určitý důkazní návrh odmítne.

Této povinnosti v inkriminované věci správce daně dostál. Správce daně žalobci nepochybně poskytl prostor vyjádřit se ke sporným skutečnostem a taktéž mu umožnil odstranit nastalé pochybnosti o souvztažnosti výdajů a nákladů.

Pokud jde o namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2006, č. j. 7 Afs 1/2006-48, musel soud především konstatovat, že v inkriminované věci správce daně jmenované likvidátory společností Dons de la Terre s.r.o., GIP CZ, s.r.o. GL-STAV s.r.o. nevyžýval k poskytnutí informací či poskytnutí odpovědí na položené otázky, a proto podle názoru Městského soudu v Praze nelze učinit závěr, že by dobrovolným poskytnutím nevyžádaných informací v této souvislosti bylo dosaženo obejití povinnosti správce daně realizovat výslech svědka za přítomnosti žalobce. Koneckonců ze správního spisu je prokázáno, že správce daně o předvolání těchto svědků řádně a včas daňového zástupce daňového subjektu dne 23. 3. 2010. z uvedených důvodů

proto nemohlo dojít ke zkrácení procesních práv žalobce, neboť k přechodu důkazního břemene došlo ještě před doručením dopisů jmenovaných likvidátorů. Informace dobrovolně poskytnuté tak pouze potvrdily skutečnosti, které již byly dříve prokázány správcem daně, a které měly za následek přechod důkazního břemene. Je nesporné, že namítaný rozsudek nelze vztáhnout na tuto konkrétní věc.

Pokud jde o namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2008, č. j. 1Afs 49/2008-72, podle názoru Městského soudu v Praze rovněž nelze vztáhnout jeho závěry na tuto konkrétní věc. Podle názoru Nejvyššího správního soudu likvidátor společnosti především plní úkoly statutárního orgánu společnosti, která vstoupila do likvidace (§ 70 odst. 3 obch. zák.). Za tímto účelem má k dispozici především účetní podklady, smlouvy, evidenci obchodních případů atd., dále disponuje též informací o zaměstnancích a bývalých zaměstnancích společnosti. Likvidátorka by tedy mohla při výslechu uvést jména osob, které byly v daném období odpovědné za vystavování faktur a provádění dodávek. V době provádění daňové kontroly a vydání dodatečného platebního výměru a rozhodnutí stěžovatele byla likvidátorka jedinou osobou oprávněnou jednat za společnost PREFIZOL Bohumín a. s. V zásadě platí, že správní orgány nejsou povinny provést takové důkazní prostředky, které nejsou schopny přinést nic nového. Je tomu tak za situace, kdy skutkový stav věci je dostatečně zřejmý (viz nálezný Ústavního soudu ČR ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 55/01, Sb. ÚS sv. 25, str. 279). Správní orgán musí pak náležitě odůvodnit, proč navrhovaný důkazní prostředek neprovedl. V tomto případě však stěžovatel toliko uvedl, že má k dispozici listinné důkazy a sdělení likvidátorky, podle něhož předmětný daňový doklad je dobropisem z důvodu částečného storna z důvodu vad dodávky výrobku PZW-L80. V tomto bodě však došlo k rozporu v tvrzení žalobce a likvidátorky společnosti PREFIZOL Bohumín a. s., a tento rozpor měl být proto odstraněn provedením dalšího dokazování, zejména řádným výslechem likvidátorky společnosti PREFIZOL Bohumín a. s., event. dalších zaměstnanců této společnosti. Jestliže správce daně ani stěžovatel tyto výsledky neprovedli, neodstranili spolehlivým způsobem rozpor v tvrzení žalobce a likvidátorky. Nejvyšší správní soud závěrem uvedl, že jestliže stěžovatel neprovedl navrhovaný výslech svědka za situace, kdy vyjádření této třetí osoby bylo v rozporu s tvrzením žalobce, nevyšetřil řádně skutkový stav věci. Neprovedením výslechu svědka zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Porušení procesních pravidel je o to flagrantnější, že jako důkaz bylo použito sdělení likvidátorky, které je však svoji povahou výsledkem svědka. Tento důkazní prostředek tak byl získán nezákonným způsobem. Stěžovatel vytvořil neudržitelnou procesní situaci, kdy zde stojí tvrzení žalobce o existenci pohledávky a proti němu směřující vyjádření likvidátorky. Závěrem nelze pro nezákonnost použít. Z toho navíc učinil stěžovatel stěžejní závěr, že se nemůže jednat o daňově uznatelný náklad. Krajský soud proto správně rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, v němž by mělo dojít k odstranění těchto procesních vad.

V inkriminované věci likvidátoři společností: Dons de la Terre s.r.o., GIP CZ, s.r.o. GL-STAV s.r.o., nesdělili žádnou konkrétní informaci týkající jakéhokoli sporného daňového dokladu ani obchodního případu, nevyjadřovali se tudíž k obsahu možné spolupráce ani k jednotlivým případům či daňovým dokladům. Vyjádření likvidátorů nebylo důkazem, kterým by správce daně po unesení důkazního břemene ze strany žalobce prokazoval nepravdivost jeho tvrzení či dalších poskytnutých důkazů. Dle vyjádření likvidátorů se jednalo o soudem nařízené likvidace nekontaktních či nefungujících společností, soudem jmenovaní likvidátoři neměli žádné informace ani

doklady od společností samotných, tudíž nemohli při výslechu uvést jména osob, které byly v daném období odpovědny za vystavování faktur a provádění dodávek ani případně předložit relevantní doklady. Nedošlo tak k rozporu mezi konkrétním tvrzením žalobce a likvidátorů, které by byly zapotřebí ozřejmit výslechem těchto likvidátorů.

Ze správního spisu soud zjistil, že správce daně dožádáním ze dne 11. 6. 2009, č. j. 199623/09/009935202390 požádal Finanční úřad v Brandýse nad Labem - Stará Boleslav o realizaci místního šetření u společnosti Jana & Partners a.s., o čemž byl sepsán protokol č. j. 103072/09/057931204413 ze dne 8. 7. 2009. Předseda představenstva společnosti pan Bao Nguyen popřel jakoukoliv spolupráci s žalobcem a zároveň předal dva doklady, které se netýkaly žalobce, a vzor razítka.

Ze správního spisu soud zjistil, že svědek byl předvolán k podání svědecké výpovědi výzvou č. j. 280645/09/09935202390 ze dne 5. 10. 2009 na den 30. 10. 2009. dne 23. 10. 2009 uplatnil daňový zástupce žalobce plnu moc k zastupování žalobce ve věci DPH a dne 29. 10. 2009 se žalobce z jednání omluvil a požádal o přesunutí termínu jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že správce daně oznámil zástupci žalobce, jakož i žalobci, předvolání svědka B.N., předsedy představenstva společnosti Jana & Partners, č. j. 316814/09/009935202390, k výslechu na den 16. 12. 2009 v 13:00 hod., které bylo zástupci žalobce doručeno do vlastních rukou dne 4. 12. 2009. Zástupce i svědek se omluvili, výslech se nekonal.

Ze správního spisu soud zjistil, že správce daně dožádáním č. j. 332866/09/009935202390, ze dne 16. 12. 2009 požádal Finanční úřad v Českých Budějovicích o provedení výslechu svědka B. N., předsedy představenstva společnosti Jana & Partners, přiložil seznam otázek, a současně požádal, aby oznámení o předvolání svědka bylo zasláno i zástupce daňového subjektu Ing. Lančíkovi, (který byl o termínu svědecké výpovědi vyrozuměn písemností č. j. 474/10/077930303744), jakož i daňovému subjektu s ohledem na omezenou plnou moc. Výslech svědka byl proveden 21. 1. 2010 (viz protokol č. j. 7335/10/077930303744).

Zástupce žalobce, ač řádně vyrozuměn, se však ke svědecké výpovědi nedostavil, ani jím nebyla zaslána k tomuto omluva z jednání. Místnímu šetření následovalo provedení výpovědi svědka právě za účelem uplatnění práv žalobce. Nicméně žalovaný a jeho daňový zástupce z vlastní vůle na svá práva rezignovali, když se nezúčastnili výpovědi svědka v inkriminované věci, přičemž je nesporné, že jak daňový subjekt, tak i jeho zástupce, byli řádně a včas vyrozuměni.

Pokud žalobce namítal, že mu správce daně neumožnil účast na místním šetření prováděném u společnosti Jana & Partners, a.s., musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i obsahu správního spisu, je zřejmé, že protokol z místního šetření č. j. 103072/09/057931204413 ze dne 8. 7. 2009 byl při hodnocení důkazních prostředků vyloučen. Právě z důvodu, aby žalobce nebyl krácen na svých právech klást svědkům při jejich výpovědi otázky, byla dne 21. 1. 2010 skutečně svědecká výpověď předsedy představenstva této společnosti B. N., nar. ..., o jejímž konání byl žalobce informován. Neúčast žalobce, popř. jeho zástupce, při tomto úkonu správce daně nelze klást na vinu žalovanému.

Pokud se žalobce v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2007, č. j. 1 Afs 34/2007-50, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci správce daně dále neomezil právo žalobce klást otázky svědkovi B. N., když po místním šetření provedeném dožádaným správcem daně, provedl ještě výslech tohoto svědka, na který jak žalobce, tak i jeho zástupce řádně předvolal. : provedené místní šetření. Konečně správce daně nezkrátil žalobce ani na jeho právu vyjádřit se ke zprávě o daňové kontrole.

Nejvyšší správní soud v namítaném rozsudku č. j. 1 Afs 34/2007-50 uzavřel s tím, že, co se týče námitky, podle níž správce daně neumožnil žalobkyni účast na místních šetřeních prováděných u společnosti R. a. s., je nutno žalobkyni přisvědčit. Správce daně v daném případě postupoval v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) daňového řádu, podle nějž má daňový subjekt při daňové kontrole právo klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním šetření. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Při místním šetření si správce daně pouze ověřil, že spolupráce žalobkyně se společností R. trvá od roku 1998 dosud a že žalobkyně v závěru roku 2000 uspěla ve výběrovém řízení na dodávku ventilků, a zjistil, že společnost R. a. s. nemá k dispozici žádné písemnosti týkající se kupních smluv se žalobkyní. Nebyly tak získány žádné důkazy svědčící proti tvrzením žalobkyně – naopak, jen se potvrdila spolupráce těchto dvou subjektů tak, jak o ní žalobkyně v daňovém řízení vypovídala. Nebylo zjištěno nic, co by objasnilo či zpochybnilo vztahy mezi žalobkyní a zprostředkovatelem, a místní šetření správcem daně nepřineslo žádné informace, které by jej vedly k doměření daně. K tomu došlo na základě souhrnu dalších zjištění získaných v daňovém řízení. Stejně jako správce daně i krajský soud pochybil, pokud žalobkyni zmíněná místní šetření spojoval pouze se spornými náklady na reklamu; z právě uvedených důvodů však toto pochybení nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a nemůže vést ke zrušení jeho rozsudku.

Městský soud v Praze konstatovat, že obdobné závěry je nutno přijmout i v inkriminované věci, když z obsahu správního spisu, je zřejmé, že protokol z místního šetření č. j. 103072/09/057931204413 ze dne 8. 7. 2009 byl při hodnocení důkazních prostředků vyloučen.

Pokud žalobce namítal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. března 2010, č. j. 5 Afs 74/2009-111, samotná bezkontaktnost není důkazem o neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění těmito plátcí, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu smyslem a účelem této právní úpravy je vymezit, které výdaje si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly daňově uznatelné. Daňový subjekt si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky citovaných ustanovení. První podmínky charakteru odčitatelného výdaje jsou stanoveny v ustanovení § 24 odst. 1 věta první: musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, tyto příjmy musí být zdanitelné, jejich vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno, výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy, tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně. Výdaje musí být poplatníkem prokázány způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, přesvědčivým tvrzením, ale i řádnými věrohodnými důkazy. Protože stát a

daňový subjekt v daňovém řízení nejsou v rovném postavení, správce daně je v pozici vrchnostenské, zákonodárce mu stanovil mantinely tak, aby svého postavení nemohl zneužít. Jedním z těchto prostředků je rozložení důkazního břemene mezi obě strany (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 Afs 39/2006 - 75, též rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2007, č. j. 5 Afs 158/2005 -226, příst. na www.nssoud.cz).

Skutečnosti, které je povinen prokazovat správce daně stanoví ust. § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Bylo tedy na správci daně, aby prokázal, hodlal-li vyloučit výdaje žalobcem uplatněné, že skutkový stav tvrzený žalobcem byl jiný, než tvrdil. Pokud žalobce např. jako důvod nutnosti subdodávek uvedl, že nemohl takový objem prací splnit pouze se svými zaměstnanci, a proto využil subdodávky, bylo na místě zabývat se důvodností takového tvrzení, tím spíše, prokazoval-li žalobce dodání prací výkazy odpracovaných hodin údajných zaměstnanců dodavatele, a to např. včetně částek stravného, apod. Teprve po zhodnocení objemu provedených prací, vlastních kapacit žalobce, počtu odpracovaných hodin, objemu proplacených mezd, místem výkonu prací a srovnáním období, kdy měly být prováděny apod., mohl správce daně, resp. žalovaný případně dospět k závěru o tom, že žalobce práce provedl např. výhradně vlastními pracovníky. Pouze za takové situace (bylo-li by prokázáno, že práce byly provedeny pracovníky žalobce v rámci jejich pracovní doby), by závěr o neoprávněném uplatnění výdaje byl na místě. Tímto směrem však správní orgány dokazování nevedly. Samotná skutečnost, že osoba, které bylo za práce zapláceno, nebyla oprávněna za, na smlouvách deklarovaného dodavatele, jednat, však znamená pouze to, že tato osoba (nikoli deklarovaný dodavatel) je povinna takový příjem zdanit, nelze však z této skutečnosti dovozovat, že výdaje, které (bylo-li tomu tak) byly skutečně vynaloženy za fakticky provedené práce, při splnění všech výše uvedených podmínek, nelze na straně toho, kdo je vynaložil, uznat dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Závěr o neuznání výdaje uskutečněného žalobcem nelze dovozovat, jak bylo naznačeno již výše, nadto ani ze skutečnosti, že dodavatel, popř. jiná osoba je nekontaktní, nepodává daňová přiznání nebo předmětné příjmy nezdanila. Závěry správce daně o nesplnění podmínek pro uznání výdajů dle § 24 odst. 1 zákona o daních mohou mít opodstatnění pouze tehdy, nebyly-li tyto výdaje skutečně vynaloženy (např. osoba, které byly peněžní částky vyplaceny, nebyla ve skutečnosti p. K.), anebo, jak již bylo uvedeno, práce byly provedeny samotným žalobcem.

V inkriminované věci však z odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu je zřejmé, že správce daně splnil své důkazní břemeno, a proto v souladu s výzvou správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobce. Důvodem neuznání odpočtu daně tedy nebyla bezkontaktnost dodavatelů, kterou nelze zaměňovat s neprokázáním daňové účinnosti výdajů k dani z příjmů, nýbrž ta skutečnost, že žalobce nesplnil své břemeno důkazní k jím tvrzeným nárokům na odpočet DPH podle předložených daňových dokladů. Ve výzvě správce daně bylo uvedeno, že došlo k uskutečnění uvedených zdanitelných plnění a že tato zdanitelná plnění byla, v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona o DPH použita pro uskutečnění ekonomické činnosti plátce daně.

Podle namítaného nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 591/08: Při vybírání daní nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybrání daně ve výši správně stanovené. Při realizaci tohoto práva státu je nutno respektovat práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu, v daném případě právo na objektivně provedené dokazování vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu.

V tomto nálezu Ústavní soud dále uvedl, že správce daně tak v podstatě po zjištění, že účetní doklad byl vystaven nekontaktním subjektem, jednoznačně dospěl k závěru, že zboží tímto dodavatelem dodáno nebylo, k jiným důkazům nepřihlédl a další důkazy, které by s ohledem na neobvyklost situace mohly jako jediné tvrzení stěžovatele potvrdit, odmítl, paradoxně s tvrzením o jejich nezpůsobilosti. Správní orgány ani nevzaly v úvahu, že daňový doklad nebyl vystaven neexistujícím subjektem, kdy by bylo možné dovodit, že neexistující subjekt nemohl vystavit platný doklad. Z řízení totiž vyplynulo, že zboží mělo být dodáno nikoli neexistujícím dodavatelem, ale subjektem (JUWO, spol. s r. o.), který byl zapsán v obchodním rejstříku, vykonával obchodní činnost a byl registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Jednalo se tedy pouze o dodavatele, který v době šetření prováděného u stěžovatele nebyl ve vztahu ke správci daně kontaktní (společnost JUWO, spol. s r. o. neodevzdala daňové přiznání a Z. L. na výzvy k podání svědectví nereagoval).

Nicméně v inkriminované věci na základě spisového materiálu je zřejmé, že na rozdíl od výše uvedené věci řešené Ústavním soudem, žalobce neposkytl ke svému tvrzení resp. daňovým dokladům žádné Jiné důkazní prostředky, které by prokazovaly skutečnosti jím tvrzené, což mělo za logický následek neunesení důkazního břemene. Správce daně ani odvolací orgán proto neporušil ustanovení daňového řádu týkajícího se hodnocení důkazů, neboť to byl právě a jen žalobce, který své povinnosti nesplnil.

Stejně neodůvodněný a nepřípadný shledal Městský soud v Praze odkaz žalobce na náleze Ústavního soudu III. ÚS 2096/07: Při realizaci práva státu na výběr daní je nutno respektovat práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu, tedy i právo na objektivně provedené dokazování vedoucí k řádně zjištěnému skutkovému stavu. Pokud nebyl v souvislosti se stanovením daňové povinnosti stěžovatele dodržen ze strany správních orgánů zákonný postup, jehož nedostatky nebyly soudy, které se ztotožnily s právními závěry finančních orgánů, napraveny, přičemž se jednalo o závažné porušení zásad daňového řízení, došlo k porušení principu spravedlivého procesu.

Podle názoru Městského soudu v Praze ze strany daňových orgánů nedošlo k porušení ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní, podle něhož platí, že při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, čj. 7 Afs 20/2007- 73, obecná prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní se bez dalšího neuplatní v řízení o tzv. mimořádných opravných prostředcích podle části páté tohoto zákona, ani v řízení o dodatečném daňovém přiznání podle § 41 zákona, pro něž tento zákon upravuje lhůty zvláštní. Lhůta podle § 47 odst. 1

citovaného zákona se tedy v těchto řízeních uplatní jen v případech, kdy na ni zvláštní úprava těchto institutů v tomto zákoně přímo odkazuje, a kdy je tak lhůta pro vyměření (doměření) daně přímou součástí zvláštní lhůty pro použití příslušného mimořádného opravného prostředku, případně pro podání dodatečného daňového přiznání. Zároveň lze tuto lhůtu v takových případech použít právě jen v uvedeném rozsahu, tj. jako součást zvláštní lhůty pro použití daného procesního institutu. V řízení o tzv. mimořádných opravných prostředcích i o dodatečném daňovém přiznání se naopak plně uplatní konečná desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření (doměření) daně upravená v § 47 odst. 2 věty druhé zákona o správě daní.

Pokud žalobce namítal, že nebyl učiněn žádný úkon ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní, který by bylo možno považovat za úkon směřující k dodatečnému stanovení DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí 2006 až IV. čtvrtletí 2006, leden 2007 až červen 2008, musel soud tuto námitku jako neodůvodněnou odmítnout. V inkriminované věci proběhla řádně zahájená a zakončená daňová kontrola, tedy úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení. Soud proto nemohl přisvědčit žalobcově námitce týkající se promlčení.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadených rozhodnutí a uváděl, že výzvou č. j. 81696/10/009935202390 ze dne 18. 3. 2010 se Finanční úřad pro Prahu 9 domáhal na daňovém subjektu, aby prokázal přijetí zdanitelných plnění od společností: Dons de la Terre s.r.o., GIP CZ, s.r.o., Saly Industry, s.r.o., VERMA TRADING s.r.o., SABICO, spol. s r.o., GL-STAV s.r.o., a Jana & Partners, a.s., přičemž správce daně ve své výzvě nespecifikoval své pochybnosti, a tak žalobce nevěděl, jaké konkrétní důkazní prostředky má předložit. Namítal, že správci daně zaniklo právo stanovit daňovému subjektu daňovou povinnost ve správné výši, a to v duchu zásady obsažené v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní.

V inkriminované věci je však nesporné a vyplývá to z uvedeného výše, k přechodu důkazního břemene došlo výzvou č. j. 81696/10/009935202390 ze dne 18. 3. 2010, kdy byly žalobci sděleny pochybnosti týkající se předložených daňových dokladů a žalobce byl vyzván k prokázání přijetí zdanitelných plnění od výše uvedených společností důkazními prostředky (jinými než fakturami). Tedy poté co mj. na základě výpovědi svědka B. N. ze dne 21. 1. 2010 prokázal správce daně pochybnosti o věrohodnosti předložených daňových dokladů. Právě s odkazem na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 34/2007-50 lze mít za to, že při místním šetření nebyly získány důkazy svědčící proti tvrzení žalobce, neboť tímto důkazem byla až výpověď svědka, které se žalobce mohl účastnit a klást otázky tak jak požadoval. Žalobce se však účasti na tomto úkonu dobrovolně vzdal. Jeho neúčast tak nelze klást k tíži správce daně.

Pokud tedy žalobce tvrdil, že na něj nepřešlo zpět důkazní břemeno, neboť žalovaný pochybnosti ve výzvě nespecifikoval a tudíž žalobce nevěděl, jaké důkazní prostředky má předložit, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, a to právě s ohledem na citovanou judikaturu, jakož i text *napadané* výzvy č. j. 81696/10/009935202390, v němž správce daně *expressis verbis* specifikoval své pochybnosti, když uvedl, že „má pochybnosti, zda došlo k uskutečnění uvedených zdanitelných plnění a zda tato zdanitelná plnění byla v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona o DPH použita pro uskutečnění ekonomické činnosti plátce, a proto vyzývá daňový subjekt k prokázání skutečností jak je výše uvedeno.“

Tedy touto výzvou byl žalobce vyzván k předložení konkrétních důkazních prostředků (např. smlouvou, úhradou, fotodokumentací, výpovědi svědků apod.). Ze spisového materiálu je potom zřejmé, na základě jakých skutečností a na základě jakých důkazů prokázal správce daně své pochybnosti týkající se daňových dokladů od společností uvedených výše.

Ze správního spisu je zřejmé, že výzva správce daně dostatečně konkrétní, aby bylo zřejmé jaké skutečnosti, a z jakého důvodu požaduje správce daně tyto prokázat. Výběr jednotlivých důkazů byl ponechán plně na žalobci. Žalobce ani jeho zástupce však žádné důkazy nenavrhli ani nedoložili, s jedinou výjimkou, a to navržením výsledku svědků – likvidátorů. Tento výsledek však správce daně neshledal nutným s ohledem na výše uvedené skutečnosti.

Žalovaný v této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Afs 1/2008 – 60, podle něhož *„důkaz daňovým dokladem (ve smyslu § 199 odst. 2 zákona o DPH) je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (§ 1 zákona o DPH). Tomu také koresponduje povinnost plátce vést záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a evidovat zvláště přijaté a vystavené doklady (§ 111 odst. 1). Zákon tedy nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona.“*

Daňový subjekt na základě podaného daňového přiznání tvrdí, že v souladu s předloženými daňovými doklady přijal zdanitelné plnění od dodavatelů uvedených na těchto daňových dokladech a v tomto směru jej tíží i důkazní břemeno k prokázání těchto tvrzení. Správce daně prokazuje pouze skutečnosti vyvracející věrohodnosti a správnosti daňových dokladů.

V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, podle něhož daňový subjekt plní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně přdestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků podaných v jiných řízeních o právech a povinnostech než v daňovém řízení, v němž má dotyčná listina sloužit jako důkaz, mohou být podkladem pro rozhodnutí, není-li to na úkor práva daňového subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky, byly-li pořízeny i v jiných ohledech v souladu se zákonem a dostaly-li se do sféry správce daně zákonným způsobem (§ 31 odst. 4 zákona o správě daní). Uvedené listiny musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravidla výsledkem dotyčných svědků.

V inkriminované věci je nesporné, že správce daně, jakož i odvolací orgán, postupoval v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i Ústavního soudu, která je ustálená a konstantní v tom směru, kdo a v jaké fázi nese v daňovém řízení důkazní břemeno. Správce daně prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnosti a správnosti

daňových dokladů předložených žalobcem a proto posléze přešlo důkazní břemeno na žalobce k prokázání jím tvrzených skutečností.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH měl daňový subjekt nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Daňový subjekt prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví, (dle § 73 odst. 1 ZDPH platného v době uplatnění nároku na odpočet). Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní.

Nejvyšší správní soud se k otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení opakovaně vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 31. května 2011, č. j. 8 Afs 5/2011-130: a ustáleně přitom judikuje, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, <http://nalus.usoud.cz>). Svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 - 86, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009 - 83, či ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010 - 124, dostupné na www.nssoud.cz).

Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, čj. 7 Afs 132/2004 - 99, ze dne 31. 12. 2008, čj. 8 Afs 54/2008 - 68, www.nssoud.cz). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu tíží důkazní břemeno, a to právě ve vztahu k prokázání důvodnosti jeho pochyb. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně proto musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. shora zmíněné rozsudky čj. 2 Afs 24/2007 - 119, čj. 9 Afs 30/2008 - 86, čj. 1 Afs 39/2010 - 124, nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, <http://nalus.usoud.cz>).

Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt přitom tyto skutečnosti prokazuje zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.

Lze tak shrnout, že v první fázi daňového řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu, který je povinen především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy prokázat skutečnosti uváděné v daňovém přiznání k příslušné dani (§ 31 odst. 9 daňového řádu) Doložením všech požadovaných dokladů daňový subjekt své důkazní břemeno unese.

Pokud má správce daně o předložených účetních dokladech pochybnosti, je na něm [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], aby popsáním způsobem takové pochybnosti o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetnictví daňového subjektu vyjádřil. Důkazní břemeno pak přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen tvrzené skutečnosti prokázat zpravidla dalšími důkazními prostředky (srov. shora zmíněný rozsudek čj. 1 Afs 39/2010 - 124).

Žalobci tak v inkriminované věci nic nebránilo, aby poté, co byl seznámen se stanoviskem žalovaného k doposud předloženým důkazním prostředkům, důkazní prostředky vyhovující uvedeným požadavkům předložil. Žalobce byl povinen prokazovat skutečnosti, na základě nichž se dovolával nároku na odpočet DPH, a to právě v celém jím uplatněném rozsahu. V inkriminované věci je nesporné, že žalobce neunesl důkazní břemeno o prokázání, pro jakou ekonomickou činnost byla použita přijatá zdanitelná plnění, poskytnutá od uváděných společností.

Podle názoru Městského soudu v Praze žalobou napadenými rozhodnutími nebyla nijak porušena ustanovení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to s ohledem na ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (zejména rozhodnutí ze dne 12. 7. 2001, ve věci Ferrazini v. Italie, stížnost č. 44759/98, in Přehled rozsudků ESLP č. 5/2001, s. 212), podle něhož ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není aplikovatelné na spory související s daňovými řízeními. Pokud jde o daňové záležitosti, vývoj, k němuž mohlo dojít v demokratických státech, se nedotýká zásadní povahy povinnosti jednotlivců nebo podniků platit daně. Ve vztahu k době přijetí Úmluvy zde nedošlo k novému zasahování státu do "občanské" oblasti života jednotlivců. Daňové záležitosti dosud tvoří součást tvrdého jádra výsad veřejné moci, přičemž veřejný charakter vztahu mezi daňovým poplatníkem a daňovým úřadem nadále převládá. Jelikož Úmluva a její Protokoly musí být interpretovány jako celek, čl. 1 Protokolu č. 1, týkající se ochrany majetku, vyhrazuje státům právo přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní (viz též rozsudek ve věci Gasus Dosier- und Fördertechnik GmbH v. Nizozemsko). Daňové spory se vymykají oblasti občanských práv a závazků navzdory majetkovým důsledkům, které nevyhnutelně mají pro situaci daňových poplatníků.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová